

Номінація «Ордени та медалі моєї родини»

Якименко М., учениця
учениця 9-В класу ХСШ № 17

Пам'ять серця

Наближається знаменна дата в житті нашої країни – 66 річниця Великої Перемоги.

Цей день священний для моєї родини, бо багато хто з моїх предків носив благородне звання захисника Вітчизни. Від батька до сина в нашому роді передаються заповіді про охорону рідної землі.

Із відомих мені родичів початок сімейним військовим традиціям поклав мій прапрадід – Добринін Олексій Іванович (24.02.1889 – 19.12.1972), який воював ще в Першу світову війну, мав георгіївські нагороди. Після революції воював у Першій кінній армії С.М. Буденного. У 1968 р. як учасник громадянської війни нагороджений медаллю "За бойові заслуги".

Естафету військової звитяги прийняв мій прадід Добринін Валентин Олексійович (15.07.1922 – 08.10.2008), який народився в с. Рунівщина Зачепилівського р-ну Харківської області.

У 1941 році він закінчив Астраханське військове кулеметне училище.

Після закінчення навчання в червні 1941 року був направлений командиром кулеметного загону в частину, яка була розташована поблизу міста Мадона (Латвія). Через декілька днів почалася війна – і він опинився на фронті. Потім був відступ із радянськими військами до Ленінграда й бойові дії в складі Ленінградського й Волхівського фронтів.
Добринін В.О. – курсант військового училища

У грудні 1941 року прадідусь був нагороджений першої бойової нагороди – медалі "За відвагу".

Момент
вручення медалі "За відвагу" ст. лейтенанту Добриніну В.О., грудень 1941 р.

Бойові дії на Волхівському фронті проходили в складних умовах, у болотах, у постійних сутичках із противником. Неодноразово, як командир розвідроти, мій дідусь переходив лінію фронту, був в облозі.

л-т До-
В.О. –
кий

Ст.
бринін
1942 рік,
Волхівсь-
фронт

Фронтowe фото – капітан Добринін В.О., перший зліва в нижньому ряду

За участь у боях та мужність прадідусь був нагороджений двома орденами Вітчизняної війни I й II ступенів, двома орденами Червоної Зірки, медалями "За відвагу", "За бойові заслуги", "За оборону Ленінграда", "За взяття Кенігсберга", "За перемогу над Германією" та багатьма ювілейними.

Під час війни на фронті зустрілись і одружились мої прадідусь і прабабуся, яка служила медсестрою в медсанбаті.

Після війни прадід продовжував служити в армії, останнє військове звання – полковник. Жив він у місті Клайпеда (Литва). Брав активну участь у військово-патріотичному вихованні молодого покоління.

Фото із
газети
"Клайпе-
да" про
зустріч з
уч-
нями
ли-
тов-
ської

В.О. Добринін – 1973 рік

школи

В.О. Добринін – 2005 рік

Моя прабабуся – Добриніна Антоніна Миколаївна (12.10.1921 – 26.10.1986), у дівочтві Климова, народилась у с. Косолапові Слобідського р-ну Кіровської області. До війни в 1940 р. закінчила медичне училище і працювала в с. Комінтерн Кіровської області патронажною медсестрою та вихователем дитячого садка.

На початку війни в червні 1941 року вона була призвана до лав Червоної Армії та зарахована в медсанбат 311 стрілкової дивізії, яка була сформована в місті Кірові.

Перше фото у військовій формі, у день призову на військову службу – червень 1941 року

Дивізія на фронт відправилася 12 серпня 1941 року й уже 17 серпня прийняла бойове хрещення на ст. Гряди біля м. Чудово. У цей день ешелон, у якому знаходилася прабабуся, був атакований німецькими бомбардувальниками. Збереглися її спогади, у яких описуються події того дня: "...Наш эшелон немцы бомбили. Было очень много раненых. Я выскочила из вагона перевязывать их. Помню, что когда перевязывала раненого, ко мне подбежала подруга Маруся и бросилась на меня, закрыв от осколков разорвавшейся рядом бомбы. А ей осколком пробило грудь. Я разрезала ее гимнастерку, закрыла и перевязала рану и вместе с другими подбежавшими солдатами перенесла в вагон. В тот день из 30 девушек, ехавших в эшелоне, невредимыми осталось только 7 человек..."

Потім були бойові будні: "...2 суток сидели в траншее по пояс в воде – немецкие стервятники не давали поднять головы. Самолеты противника беспрерывно обстреливали дороги, при эвакуации раненых постоянно приходилось останавливаться и укрывать раненых в воронках...". І ще багато епізодів – і вихід із оточення, і чудодійні рятування під час форсування річки Волхів, і робота операційною сестрою, і участь у фронтовій самодіяльності.

Фронтове фото на пам'ять, 1942 рік

У 1941 році на фронті мої прадідусь і прабабуся зустрілись і в 1942 році одружилися. Ще два роки вони воювали разом. А в 1944 році прабабуся через вагітність демобілізувалася й на батьківщині прадідуся народила сина Станіслава – мого дідуся.

Із сином Станіславом – 1952 рік

Після війни прабабуся брала активну участь у патріотичному вихованні школярів, завідувала клубом.

1985 рік – на зустрічі зі школярами

Часто зустрічалася з однополчанами.

За мужність і відвагу на фронті нагороджена орден-
ном Вітчизняної війни II ступеня, медалями "За бой-
ові заслуги", "За оборону Ленінгра-
да", "За перемогу над Германією" та ба-
гатьма ювілейними.

1985 рік – зустріч однополчан, А.М. Добриніна друга зліва

А.М. Добриніна – 1983 р.

Хочу зазначити, що активними учасниками бойових дій у Великій Вітчизняній війні були й інші мої родичі. Так, воювали брат прабабусі Олександр, її батько Микола Зотович, його брат Роман Зотович. До речі, Роман Зотович був нагороджений чотирма медалями "За відвагу", що прирівнюється до статусу повного кавалера ордена "Слави".

Климов Роман Зотович – кавалер 4-х медалей "За відвагу", фото 1968 року.

Наслідувачем бойової слави предків став і мій дідусь Добринін Станіслав Валентинович, який народився 05.11.1944 р. в с. Руновщина Зачепилівського р-ну Харківської обл. У 1964 році він закінчив Вільнюське радіотехнічне училище й служив командиром взводу в Псковській обл.

Дідусь і прадідусь— 1964 рік

У 1967 – 1968 рр. дідусь був відряджений у В'єтнам, де брав участь у бойових діях, і за це нагороджений медаллю "За відвагу". Витяг із наградного листа.

У запас дідусь вийшов, маючи звання полковника й посаду начальника кафедри Харківського військового університету. Зараз він працює професором Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна, є заступником Голови Харківської міської громадської організації ветеранів війни у

МИНИСТЕРСТВО ОБОРОНЫ
РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ
(МИНОБОРОНЫ РОССИИ)

ЦЕНТРАЛЬНЫЙ АРХИВ

142100, г. Подольск, Московской области

«07» октября 2005 г. № 2, 205336
На № 2810 от 4.12.2003 г.

11 004
2 - а Киев

Киевскому райвоенкому
г. Харькова

ул. Чубаре, 16
г. Харьков, Украина,
61002

Архивная справка

В наградном листе к Указу Президиума Верховного Совета СССР от 14 августа 1968 года, по которому Добрынин Станислав Валентинович награжден медалью «За отвагу», записано:

«Добрынин Станислав Валентинович, старший лейтенант, командир взвода маловысотной радиолокационной роты в/з 17646; 1944 года рождения; в Вооруженных Силах СССР с 1961 г.; призван Ленинским РВК Литовской ССР. Домашний адрес: Литовская ССР, г. Радвиллишкис, ул. Мицкявичуса, д. 4, кв. 11. Ленинградская область, и. Талица в/з 17646.

В спецкомандировке в ДРВ с мая 1964 года по настоящее время в должности инженера по ремонту РЛС. В условиях ведения боевых действий и жаркого, влажного климата ДРВ лично и совместно с вьетнамскими специалистами отремонтировал на позициях РАР 143 РЛС.

В период май-декабрь 1964 г. занимался ремонтом и восстановлением РЛС в 42, 43, 44 РАР 293 РП, которые обеспечивают боевые действия ИА ВНА.

12.8.1964 г. во время проведения ремонтно-восстановительных работ на РЛ технике в 53 РАР, позиция роты подверглась бомбовому удару. 21.08.1964 г. КП 293 РП был подвергнут бомбардировке и в это время ст. и-т Добрынин находился на КП.

8.09.1964 г. ... на позиции зенитно-ракетного дивизиона, расположенного рядом с ротой, был применен УРС «Ирайт». Во всех случаях ст. и-т Добрынин проявлял мужество, бесстрашие и отвагу, оказывая достойный пример вьетнамским товарищам.

основание: Указ Президиума Верховного Совета СССР от 847895 сс, д. 214, л. 418
Подпись дана в соответствии с текстом документа,

Зав. архивом

цел. Юденко

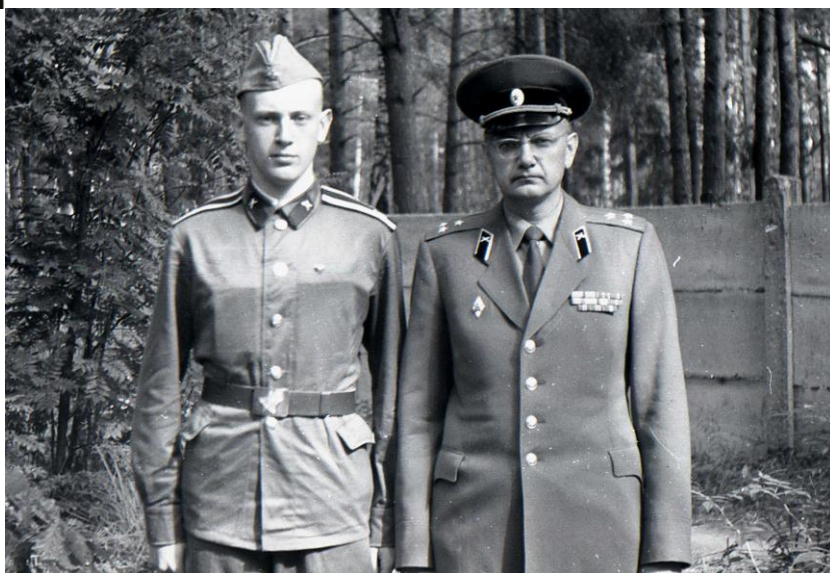
В'єтнами, проводить військово-патріотичну роботу. Нагороджений медалями

"За відвагу", "За трудову доблесть", "За воїнську доблесть", а також багатьма ювілейними медалями.

Добринін С.В. – фото 2002 року

Шляхом дідуся пішов і мій дядько, брат моєї матері, Добринін Ігор Станіславович, який народився 22.03.1970 року в місті Харкові. У 1992 р. він закінчив Мінське вище інженерно-ракетне училище. Зараз – підполковник запасу, працює заступником декана Харківського національного університету радіоелектроніки.

С.В.Добринін із сином Ігорем, 1997 р.

Мій дідусь і бабуся, моя майбутня матуся та її брат – 1989 рік.

Дідусь зі сторони мого батька – теж військовий. Це – Микола Васильович Якименко. Він брав участь у бойових діях в Афганістані з 1983 до 1985 року. Був військовим радником в афганській танковій бригаді, заступником командира танкової бригади.

Мій дідусь Микола Васильович Якименко

Нагороджений орденом Червоної Зірки,
орденами за службу Вітчизні,
Афганським орденом і багатьма медалями

Я пишаюся своїми предками. Моя матуся й батько передають славні традиції нашої родини. Вони впевнені, що я виросту гідною громадянкою України й продовжу нашу династію.